

Ota rozlepil oči a zamžoural. V ústech vyschlo, oči zalité krví – včera bylo veselo, manželka na noční, jeho kamarád dostal odměny v práci, takže lítala jedna borovička za druhou. Chvilí jen tak nečině ležel a díval se na svou – již druhou – manželku. Ta ve svém snění zachrněla jako motorová pila.

„Už ti není, lásko, dvacet let,“ bliklo mu hlavou. Čas vstát. Ztěžka se posadil na okraj postele a chvíli oddechoval. Taky už mu není dvacet let. Dvakrát tolik a něco k tomu. Alkohol je jed, ale on měl v sobě věci, které potřebovaly zahubit – jeho oblíbená věta.

Vyšel z ložnice do obývacího pokoje, který byl zároveň kuchyní. Byt 2+1, na život to stačí. Důležitější bylo, jestli se v lednici chladí pivo. Opláchnul se nad umyvadlem v koupelně, kouknul na sebe do zrcadla a prohrábnul si své několikadenní strniště jako starý, moudrý kmet. Dostal nápad – překvapí svou manželku!

Notno dodat – byl sváteční čas, čas Vánoc. Měsíc, kdy lidi zešílí a každý je plný lásky, alespoň na pár dní. V rohu Otova obývacího pokoje stál malý vánoční stromeček, už od půlky listopadu, protože to tak jeho drahá polovička – Jana – chtěla. A Ota se v rámci možností snažil zlatému pravidlu každého manželství - šťastná žena, šťastný život - dostát.

Ustrojil se, hrknul do sebe zbytek sladké limonády, aby si vyhnal pachutí cigaret a alkoholu z úst a vykročil do ulic. Vánoční čas, ale slunce prozařovalo skrze bílou, zamračenou oblohu a sníh nikde. Ladovskou zimu neviděl už sakra dlouho. Okna starých panelových domů zlověstně shlížely do ulice a v některých z nich bylo možné spatřit vráscitě obličej, které shlížely ještě zlověstněji než ty dřevěné okna. Důchodci suplující tajné služby. Otík si vytáhnul Spartu, zapálil ji a vydal se na cestu.

Vánoční výzdoby domů a veřejného osvětlení se za ty roky, co tu žije, nezměnily. Tady svítící zvoneček, tam Santa na střeše. Znáte to.

Ke svátkům vánočním patří ve většině českých rodin král českých řek a rybníků – kapr. To byl Otův plán, přinést mrtvého kapra a překvapit jím Janu. To se bude mlaskat u štedrovečerní tabule.

Došel k prodejcům kaprů. Kádě plné vody a ryb, prodejní pult, o kousek dál desítky stromků, připraveny na to být zneužity na pár týdnů pro potěšení lidského oka a následné vyhození po Novém roce. Prodavač si otřel ruce do své zástěry, jakmile spatřil potencionální výdělek.

„Tak co to bude, šéfe?“ vyhouknul na zamyšleného Otu. Hlava mu ještě trochu třeštila ze včerejšího veselí.

„Nějakého pěkného kapříka, chci překvapit svoje srdéčko,“ odpověděl Ota a nadzvedl koutek úst v náznaku úsměvu. Ach lásko, kde tě lidé berou?

„Který to bude, pane? Nějakého macka nebo stačí menší?“ zeptal se prodavač.

Ota se poškrábal na břichu. Chvilí přemýšlel, prohlížel si vystavené kapry, kteří leželi na kusech ledu jako trofeje rybářského řemesla. Jejich mrtvé oči křičely možná až moc živě.

„Vezmu si tohohle,“ řekl Ota a ukázal na kapra, který mu padl do oka. Bude na něm potřeba ještě nějaká práce – vykošťování, zbavit ho šupin, odřezat hlavu... Aspoň bude mít Ota důvod zavřít se do sklepa, jeho trucovny, s flaškou vína.

Prodavač mu jeho nákup zabalil, naučtoval a s oboustrannou spokojeností se rozloučili. Ota už se nemohl dočkat, až uvidí Janin výraz, až objeví, že budou mít kapra k vánoční večeři.

Došel domů, potichu odemknul staré, poničené dveře od bytu a vstoupil. Jana stále spala. Chvilí přemýšlel, kam uložit kapra, aby nezačal tlít. Sprchový kout je příliš malý, umyvadlo v koupelně bude chtít Jana použít po probuzení. Rozhlídnul se po místnosti a uviděl to – dřez! Kapra si odložil vedle na kuchyňskou linku, zašpuntoval odtok dřezu a napustil ho do plna studenou vodou. Vybalil sváteční rybu a vložil ji do vody.

Dostal chuť na zaslouženou odměnu za dobře odvedenou práci. Otevřel lednice a zděsil se, když zjistil, že tam chybí chmelový mok, jeho oblíbený nápoj. Jako samec ve světě živočichů se rozhodl, že musí jít opatřit i pivo. Lvem by jste ho nenazvali, ale on se tak cítil. Sehnat potravu, ochránit doupě a pomilovat samici – těmito zvířecími principy se řídil v manželství.

Hodil na sebe svou bundu a opět se vypravil do divočiny lidského bytí. Večerka nebyla daleko, pár minut chůze a chlazené Gambrinusy čekaly na vysvobození.

Pozdravil se z mužem vietnamského původu, který seděl za pokladnou, deset skleněných lahví s pivem si pečlivě naskládal do igelitové taška y a přibral si k nim i krabičku cigaret. Potřeboval by nové boty, ale to počká, aktuálně na ně nemá finanční prostředky. Některé věci jsou pro něj důležitější.

Vydal se zpátky domů, s úsměvem na tváři, jako by vyhrál nedělní slosování a lahváče mu pěkně cinkaly v tašce. Pokývnutím pozdravil sousedky, které seděly před domem i v této zimě. Rychle potahovaly tenké nikotinové válečky a probíraly nejnovější drby. Otovi pozdrav oplatily, ale z jejich očí sršelo opovržení. Vždyť, kdo je lepší, nežli ony?

Otík pomalu vystoupal po schodech do svého patra, nahmatával zrovna klíče v kapse, když uslyšel ženský křik. Přicházel z jeho bytu. Jana! Rychle vytáhnul své klíče, na několikátý pokus se konečně trefil do zámku. Slyšel šplouchání vody, podivné rány a křik jeho manželky. Odemknul a vtrhnul dovnitř hlavou napřed.

Konečně se narovnal a najednou to uviděl. Kapr ve dřezu sebou házel, voda stříkala na všechny strany a ocas ryby bubnoval o dřez, vydávajíc hrozivé rány. Jana měla na tváři vyděšený výraz. Její rozčuchané vlasy trčely do všech stran, noční košile visela na jejím unaveném těle, ale ani jedno z toho nebránilo tomu, aby řvala jako požární siréna. Uviděla Otu a ten by přísahal, že v jejích očích zahlédl plameny pekelné.

„Ty magore! Ty pošuku!“ spustil se kulomet neustávajících nadávek na jeho adresu. Vyděšená, nechápající, co se vlastně plácá v jejích dřezu a vytrhlo ji ze spaní, se rozběhla proti Otovi.

„Co tě to napadlo, debile!?“ zakřičela a začala ho tlouci do hrudníku malými pěstmi.

Otovi chvíli trvalo, než zjistil, co se to děje. Můžeme tomu říkat vánoční zázrak, protože mrtvý kapr docela mrtvý nebyl. Voda ho probudila zpátky k životu. Další salva nadávek, avšak teď už se Jana o Otu opřela a ten ji obejmul a začal hladit po vlasech.

„Nooo, srdéčko moje, kde by jsi takového blbce jinde našla?“ zeptal se, snažíc se uklidnit situaci. Koutkem oka stále pozoroval kapra, rány nepřestávaly.

Uklidnil svou manželku, šel a vytáhnul kapra ze dřezu. Ta malá mrcha sebou házela tak silně, že mu upadla na zem. Zvednul ji, podíval se své ženě do očí a kývnul. Vyšel na chodbu, zavřel za sebou a vydal se do svého sklepa, v podpaží držíc dva lahváče...

Nuže, dostal kapr druhou šanci, ptáte se? Kdeže. Na štědrovečerní večeři se u Oty doma podávaly filety z kapra s horou bramborového salátu. Někdy, bohužel, vás nezachrání ani tuhý kořínek.